

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1306/2020
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Ковачевић, адвокат из ..., против туженог Јавно урбанистичко предузеће „План“ са седиштем у Руми, чији је пуномоћник Милан Козомора, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 894/19 од 09.12.2019. године, на седници одржаној 15.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 894/19 од 09.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 240/18 од 18.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев за поништај, као незаконитог, решења о отказу уговора о раду, донетог од стране туженог под бројем 94/2016 од 07.03.2016. године и одбијен је захтев за враћање тужиле на рад и распоређивање на радно место које одговара њеном знању и способностима, као и захтев да јој се надокнаде трошкови поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове поступка у износу од 232.700,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности те пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 894/19 од 09.12.2019. године, жалба тужиле је делимично усвојена и одлука о трошковима поступка преиначена тако што је захтев туженог за накнаду трошкова поступка одбијен преко досуђеног износа од 166.700,00 динара, док је у преосталом делу жалба тужиле одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена у делу одлуке о главној ствари и у преосталом делу одлуке о трошковима поступка. Одбијен је захтев тужиле за наканду трошкова жалбеног поступка. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у била запослена код туженог почев од 15.01.2014. године на радном месту ... за ... послове. Скупштина општине Рума донела је Одлуку поводом одређивања максималног броја запослених на неодређено време за 2015. годину (Службени лист Општине Срема број 2/2016) у којој је наведено да се одлука доноси на основу члана 6. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору односно Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби и систему АП Војводини и систему локалне самоуправе за 2015. годину, а у оквиру утврђеног броја запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе општине Рума одлуком је утврђен максимални број 16 запослених на неодређено време. Код туженог је 22.02.2016. године на основу ове Одлуке донет нови Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији послова ЈУП „План“ Рума који је ступио на снагу 05.03.2016. године. Тим правилником, на који је председник општине Рума својим закључком од 23.02.2016. године дао сагласност, укинута је радно место ... за ... послове. Директор туженог донео је решење којим је тужилци отказан уговор о раду са 07.03.2016. године и истог дана је решење уручено тужилци, а у образложењу је наведено да се уговор о раду тужилци отказује због престанка потребе за обављањем посла с обзиром да је наведено радно место укинута, да ће јој тужени исплатити отпремнину у року од 30 дана, да је тужени приступио рационализацији доношењем Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе општине Рума за 2015. годину и да је рационализација извршена према новом Правилнику услед организационих промена на основу којих је укинута радно место на које је тужилца била распоређена. Тужилци се није могао обезбедити други посао који одговара њеној стручној спреми код послодавца сходно важећем Правилнику. Инспектор рада је утврдио да је тужени поступио у складу са поменутиим законом и одлуком Општине Рума о максималном броју запослених на неодређено време. На дан 07.03.2016. године када је донето решење о отказу код туженог је запослено 17 лица на неодређено време, при чему директор не улази у укупан број запослених. О престанку потребе за обављањем послова од стране једног запосленог радника на основу цитиране одлуке одлучивао је у оквиру својих овлашћења директор туженог руководећи се економском оправданошћу постојања радног места, природом и врстом делатности туженог чија је основна делатност урбанистичко планирање. Пре доношења решења о отказу тужилца је анкетирана са даном 07.03.2016. године и том приликом се определила и изјаснила против престанка радног односа уз исплату новчане накнаде. Сем тужилце анкетирана су и друга запослена лица.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да је тужбени захтев неоснован јер је поступак отказа уговора о раду тужилци спроведен у складу са чланом 179. став 5. тачка 1. у вези са чл. 153. до 160. Закона о раду и осталим позитивним прописима о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору због чега побијано решење о отказу уговора о раду није незаконито.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Тужили је отказан уговор о раду у законом прописаној процедури, након што је тужени, у складу са одлуком Скупштине општине Рума о одређивању максималног броја запослених на неодређено време за 2015. годину донетом на основу члана 6. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору и на основу одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, у систему јавних служби, систему АП Војводине и систему локалне самоуправе за 2015. годину, донео Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији послова којим је укинуо једно радно место, самосталног стручног сарадника за правне послове на којима је тужила до тада радила. Због наведеног престала је потреба за радом тужиле, услед организационих промена код туженог, па је образован отказни разлог из члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, због чега је побијано решење законито.

Супротно наводима ревизије тужени је у потпуности правилно применио одредбу члана 21. и 22. Закона о начину одрђивања максималног броја запослених у Јавном сектору „Службени гласник РС“ број 68/15, анкетајући тужилу као и остале запослене који раде на пословима за које више не постоји потреба или на пословима на којима постоји потреба смањења броја извршилаца док се анкета не спроводи међу запосленима за чијим радом постоји потреба, односно који раде на пословима на којима је неопходно у периоду спровођења рационализације обезбедити одговарајући број извршилаца ради извршавања неопходних функција организационих облика и у потпуности спровео процедуру прописану одредбом члана 22. став 1. истог закона. Неосновани су и наводи ревизије у вези примене одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду јер је током поступка несумњиво доказано да су испуњени сви услови за отказ уговора о раду тужили сходно наведеној одредби јер је њено радно место престало да постоји у складу са општим актом туженог односно укинута је, а у складу са рационализацијом послова те послове обавља друга запослена која је све време обављала ... послове и послове специфичне за ... прописе и регулативу везану за те прописе из основне делатности туженог који послови су више везани за делатност туженог, а која може да обавља послове радног места тужиле које радно место је укинута. Сходно наведеном неосновано је ревизијско указивање на погрешну примену материјалног права.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић